

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 259/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Hrivnákom, Krížna 44, Bratislava, proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 14T/61/2022 z 8. júla 2024, uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/104/2024 z 22. októbra 2024, uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/32/2023 z 2. mája 2023 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 43/2025 z 28. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom okresného súdu sp. zn. 14T/61/2022 z 8. júla 2024, uznesením krajského súdu sp. zn. 3To/104/2024 z 22. októbra 2024, uznesením krajského súdu sp. zn. 3To/32/2023 z 2. mája 2023 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 43/2025 z 28. júla 2025, pričom navrhuje označené rozhodnutia okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci. Zároveň sa domáha priznania náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 14T/61/2022 z 25. januára 2023 uznaný za vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

3. Na podklade odvolania sťažovateľa a prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda bol rozsudok okresného súdu uznesením krajského súdu sp. zn. 3To/32/2023 z 2. mája 2023 zrušený vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a vec bola vrátená okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

4. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 14T/61/2022 z 8. júla 2024 bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov so zaradením na účely výkonu trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

5. Proti uvedenému v poradí druhému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré bolo uznesením krajského súdu sp. zn. 3To/104/2024 z 22. októbra 2024 zamietnuté ako nedôvodné.

6. Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu z 2. mája 2023 dovolanie, ktoré bolo na najvyššom súde vedené pod sp. zn. 2 Tdo 43/2025, zároveň sťažovateľ podal dovolanie aj proti uzneseniu krajského súdu z 22. októbra 2024, ktoré bolo na najvyššom súde vedené pod sp. zn. 2Tdo/44/2025, pričom uznesením najvyššieho súdu z 28. júla 2025 bolo rozhodnuté o spojení oboch trestných vecí sťažovateľa na spoločné konanie, ktoré bolo ďalej vedené pod sp. zn. 2 Tdo 43/2025.

7. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 43/2025 z 28. júla 2025 bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Podanou ústavnou sťažnosťou sťažovateľ napáda jednak rozsudok okresného súdu, obe uznesenia krajského súdu a napokon aj uznesenie najvyššieho súdu, pričom svoju sťažnostnú argumentáciu rozdelil na viacero dôvodov, ktorými malo dôjsť v súhrne k porušeniu jeho označených práv.

9. V prvom rade sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na predloženie a vyhodnotenie dôkazov v prospech obhajoby a práva na predvolanie svedkov, ku ktorému malo dôjsť postupom všeobecných súdov, ktoré vychádzali pri posudzovaní jeho viny výlučne z výpovede poškodenej, pričom nedošlo k vykonaniu dôkazov v prospech obhajoby v podobe navrhovaného výsluchu členov policajnej hliadky prešetrujúcej incident, keď mal byť sťažovateľ napadnutý poškodenu, spolu s fotografiami dokumentujúcimi toto napadnutie. Sťažovateľ taktiež namieta, že všeobecné súdy neakceptovali ním predložené rozhodnutie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave, z ktorého mala vyplývať neexistencia záznamu o oznámení poškodenej na osobu sťažovateľa, ani potvrdenie, že poškodená dvakrát volala policajnú hliadku. Sťažovateľ v uvedenom dôkaze vidí priame spochybnenie vierohodnosti výpovede poškodenej a odmietnutie jeho vykonania vníma ako porušenie svojho práva na spravodlivý proces a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom.

10. Ďalšou sťažovateľom namietanou skutočnosťou je nedostatočné zhodnotenie znaleckého posudku, ktorý bol v trestnej veci sťažovateľa zabezpečený a ktorého závery okresný súd neuznal ako dôvod na rozhodnutie o mimoriadnom znížení trestu v prípade sťažovateľa, pričom krajský súd

sa so záverom okresného súdu stotožnil, čo sťažovateľ vníma ako selektívne hodnotenie dôkazov, ktoré považuje za arbitrárne, neúplné a narušajúce komplexné posúdenie skutkového stavu.

11. Sťažovateľ taktiež namieta porušenie zásady *in dubio pro reo*, pretože odsudzujúci rozsudok je podľa jeho názoru založený takmer výlučne na sporných a korigovaných tvrdeniach poškodenej, pričom odmietnutie dôkazov v prospech obhajoby a nedostatočné vyhodnotenie ostatných dôkazov vedie podľa názoru sťažovateľa k záveru, že jeho vina nebola preukázaná bez rozumných pochybností, čím malo dôjsť k porušeniu označenej zásady trestného práva. V tejto súvislosti sa sťažovateľ nestotožňuje s argumentáciou najvyššieho súdu o tom, že námietky sťažovateľa smerovali výlučne proti skutkovému stavu a sú vylúčené z dovolacieho prieskumu. Uvedený postup sťažovateľ vníma ako ignorujúci ústavnoprávny rozmer námietky, ktorá poukazuje na arbitrárne a ústavne neudržateľné dokazovanie.

12. V ďalšom sťažovateľ namieta nesprávne právne posúdenie skutku, pre ktorý bol trestne stíhaný, ako zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, pretože podľa jeho názoru je kvalifikačný znak „dlhodobosti“ obligatným znakom objektívnej stránky základnej skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby. Podľa názoru sťažovateľa došlo k duplicitnému pripočítaniu uvedenej okolnosti zo strany súdov, čo viedlo k porušeniu zákona v jeho neprospech a uloženiu neprimerane vysokého trestu odňatia slobody v trvaní 7 rokov. Výklad najvyššieho súdu, ktorý s námietkou duplicity nesúhlasil a konštatoval, že napriek povahe týrania ako trvávajúceho trestného činu vyžadujúceho určitú dobu trvania, nie je možné vylúčiť páchanie trestného činu aj „po dlhší čas“ ako kvalifikačného znaku podľa § 138 písm. b) Trestného zákona, sťažovateľ vníma z ústavného hľadiska ako zjavne neodôvodnený a arbitrárny. Uvedené neodôvodnené potvrdenie duplicity pri ukladaní trestu vedie podľa tvrdenia sťažovateľa k ústavne neakceptovateľnému rozšíreniu trestnej sadzby, a tým k porušeniu práva na spravodlivý proces a právnej istoty sťažovateľa.

13. Napokon sťažovateľ namieta aj závažnú procesnú chybu krajského súdu v uznesení z 2. mája 2023, v ktorom má absentovať rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa o výroku o treste. Označeným uznesením síce bol zrušený rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, ale úplne absentuje výrok o tom, ako odvolací súd naložil s odvolaním sťažovateľa v časti týkajúcej sa výroku o vine. Sťažovateľ je toho názoru, že v dôsledku tejto absencie označený rozsudok okresného súdu vo výroku o vine dosiaľ nemohol nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť. Najvyšší súd túto námietku sťažovateľa odmietol s odôvodnením, že absencia výroku nie je samostatným dovolacím dôvodom podľa § 371 Trestného poriadku, pričom ak odvolací súd zrušil časť rozsudku vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, nie je potrebné osobitne zamietnuť odvolanie vo zvyšnej časti. Sťažovateľ vníma popísaný formálny prístup najvyššieho súdu k zásadnej procesnej chybe ako ústavne neudržateľný a porušujúci právo na spravodlivý proces a právnu istotu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov. Sťažovateľ predovšetkým namieta vykonané

dôkazy, na základe ktorých bol uznaný za vinného z označeného trestného činu, právnu kvalifikáciu stíhaného skutku a absenciu rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa vo výroku o vine.

15. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (m. m. III. ÚS 149/04)].

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu z 8. júla 2024:

16. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením z 22. októbra 2024. O ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa v súvislosti s napadnutým rozsudkom okresného súdu tak bol príslušný rozhodovať krajský súd.

17. Vzhľadom na to, že je úlohou nielen ústavného súdu, ale aj všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam, ústavný súd v duchu zásady sebaobmedzenia s poukazom na princíp subsidiarity odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti z už uvedených dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu z 2. mája 2023 a 24. októbra 2024:

18. Z príloh predložených k ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ proti napádaným uzneseniam krajského súdu podal dovolania, pričom po spojení vecí na spoločné konanie bolo o dovolaní sťažovateľa rozhodnuté uznesením najvyššieho súdu tak, že dovolanie bolo podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

19. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie ním v ústavnej sťažnosti označených práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie rozhodnutiami odvolacieho súdu, ku ktorému malo v súhrne dôjsť jednak absenciou explicitného rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa proti výroku o vine rozsudku okresného súdu, zároveň tiež nesprávnym právnym posúdením skutku a napokon aj nesprávnym hodnotením dôkazov a nevykonaním navrhovaných dôkazov, ústavný súd poznamenáva, že tieto námietky, tak ako ich sťažovateľ formuloval v ústavnej sťažnosti, boli z jeho strany prednesené v totožnom rozsahu aj v podanom dovolaní, o ktorom konal a rozhodoval najvyšší súd. Aj v tomto prípade tak právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to s poukazom na už uvedený princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy.

20. Hoci bolo dovolanie sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku z dôvodu nenaplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 písm. i) Trestného poriadku, ústavný súd zastáva názor, že dovolací súd sa ochrane práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie venoval v takej miere, ktorá vykazovala všetky atribúty pre naplnenie podstaty, účelu a významu princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy. V nadväznosti na uvedené preto s ohľadom na princíp subsidiarity odmietol ústavnú sťažnosť aj v tejto časti z už uvedených dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

III.3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 28. júla 2025:

21. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti napokon namietal porušenie ním označených práv aj uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté pre nenaplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

22. Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti v prvom rade zdôrazňuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok v rámci trestného konania je spôsobilé privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, keď je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu nižšieho stupňa. Z tohto hľadiska ústavný súd vo svojej judikatúre dlhodobo v plnom rozsahu akceptuje, že najvyšší súd ako súd dovolací nie je už z dôvodu zákonného vymedzenia dovolacích dôvodov (§ 371 Trestného poriadku) predurčený na úplný prieskum rozsudkov nižších súdov činných v rámci trestného konania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, neustanovil by katalóg dovolacích dôvodov. Už samotné chápanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku preto ospravedlňuje reštriktívny prístup najvyššieho súdu k dovolacím dôvodom (napr. IV. ÚS 294/2010).

23. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

24. Ústavný súd v konfrontácii so sťažovateľom navrhovanou koncepciou, ktorou sa snaží docieľiť aj prostredníctvom ústavného súdu revíziu skutkových záverov vo svojej trestnej veci, konštatuje, že mu ako ochrancovi ústavnosti neprináleží vyjadrovať sa k podstate skutkových okolností, na podklade ktorých bola alebo nebola vyvodená trestnoprávna zodpovednosť určitej osoby, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť/dôvodnosť, resp. to, či sú/nie sú postačujúce na záver o jej danosti (s výnimkou zjavných omylov a nesprávností).

Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné markanty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch, a to z pohľadu, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti. Ústavný súd teda nie je možné vnímať ako tzv. skutkový súd, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. V naznačených súvislostiach ústavný súd už judikoval, že «Ústavný súd nerozhoduje v predmetnej veci patriacej do právomoci všeobecných súdov, teda nerieši „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Ak by aj sám dospel (pri riešení na úrovni zákona alebo skutkového stavu) k odlišným záverom, nie je to dôvod na zrušenie ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia, ak subjekt rozhodovania odôvodnil svoje závery dostatočnými a bez zjavného excesu produkovanými úvahami na svojej, teda zákonnej alebo podzákonnej úrovni.» (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 399/2022 zo 6. septembra 2022 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 83/2022).

25. V intenciách predmetnej sťažnostnej argumentácie v podanej ústavnej sťažnosti ústavný súd dodáva, že sťažovateľ mohol dovolanie smerovať aj proti odôvodneniu rozhodnutia (v súhrne rozhodnutí oboch konajúcich súdov, v konečnom dôsledku krajského súdu) z hľadiska požiadaviek na odôvodnenie zodpovedajúce kritériám spravodlivého procesu (vo vzťahu k všetkým okolnostiam podstatným pre rozhodnutie), ktorého súčasťou je právo na obhajobu [dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], čo vyplýva aj z novšej judikatúry ústavného súdu, v zmysle ktorej dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nezodpovedá právo na obhajobu len vo formulačnom rozsahu čl. 50 ods. 3 ústavy (primeraný čas na prípravu obhajoby a možnosť obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu), ale aj obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 dohovoru, a teda aj v rozsahu čl. 46 ods. 1 ústavy (s odrazom najmä v § 34 Trestného poriadku; porov. sp. zn. IV. ÚS 546/2020 z 23. februára 2021 – publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 18/2021, v obsahovej nadväznosti aj napr. II. ÚS 411/2021, IV. ÚS 555/2021, I. ÚS 343/2022, IV. ÚS 355/2023, IV. ÚS 19/2024).

26. Z obsahu a dôvodov sťažovateľovej ústavnej sťažnosti je teda zrejmé, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu v kontexte námietok sťažovateľa bol prípustný mimoriadny opravný prostriedok, a to dovolanie aj podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý sťažovateľ v čase pred podaním ústavnej sťažnosti nevyužil v dôsledku nesprávnej interpretácie obsahovej povahy tohto dôvodu dovolania v kontexte aktuálnej judikatúry ústavného súdu. Jej podstata spočíva v tom, že v dovolaní síce nemožno namietať samotné skutkové zistenia, možno však namietať závažné porušenie obhajobných práv arbitrárnym odôvodnením (alebo jeho úplnou absenciou) vo vzťahu k podstatnej okolnosti pre meritórne rozhodnutie, čo si (aj vzhľadom na zákonnú úpravu odvolacieho prieskumu v trestnom konaní osobitne pri skutkových okolnostiach a ich dôkaznom hodnotení) pre naplnenie princípu subsidiarity právomoci primárne vyžaduje náležité uplatnenie predmetných (adresne vecne orientovaných) odvolacích námietok a v nadväznosti na to adresný dovolací atak proti odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu pri vyrovnaní sa s uplatnenými odvolacími námietkami [z takého uhla pohľadu obdobného prieskumu v konaní o ústavnej sťažnosti ústavný súd interpretuje aj dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, nazerá teda na súdny procesný priestor

a spravodlivý proces na jeho teritóriu širokospektrálne]. Otázka udržateľného vysporiadania sa so skutkovým podkladom odsudzujúceho rozsudku je odlišná od otázky samotného hodnotenia dôkazov, ktoré [primárne z dôvodu takého zákazu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] nie je predmetom dovolacieho konania okrem dovolania ministra spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku tak, ako to zodpovedá použiteľnej judikatúre (rozhodnutia a stanoviská 7/2011, 116/2014, 14/2015, 43/2018). Z hľadiska dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ide však o prieskum obhajobného atribútu spravodlivého procesu spočívajúci vo vyhodnotení dovolacím súdom, či sa skôr konajúce súdy spoľahlivo a nearbitrárne vyrovnali v odôvodnení svojich rozhodnutí s otázkami podstatnými pre rozhodnutie, čo zodpovedá obhajobným právam obvineného. V tom je paralela s posudzovaním predmetných okolností ústavným súdom (keď ochrancom ústavnosti je aj všeobecný, najmä najvyšší súd), pričom nad uvedený rámec pri prostriedkoch nápravy (vrátane konania o ústavnej sťažnosti) ísť nemožno (teda považovať ústavný súd za skutkový súd, aj keď môže posúdiť, či najvyšší súd postupoval skôr popísaným spôsobom s dostatočnou relevanciou). V dôsledku procesného atribútu spravodlivého procesu z hľadiska ústavy aj dohovoru (ktorého integrálnou súčasťou v trestnom konaní je neporušovanie práv obhajoby zásadným spôsobom) spočívajúceho v náležitom odôvodnení podstatných okolností pre rozhodnutie (odsudzujúci rozsudok) to ani nie je v naznačenom zmysle nevyhnutné (m. m. IV. ÚS 417/2023, IV. ÚS 19/2024).

27. Na už citovanú judikatúru účinne reflektuje aj najvyšší súd, ktorý práve k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku napr. vo svojom uznesení sp. zn. 1 TdoV 13/2021 z 24. januára 2023 na s. 17 exaktne konštatoval, že „... ostatná rozhodovacia prax pod tento dovolací dôvod zaraďuje aj nedostatky v odôvodnení súdneho rozhodnutia (k tomu pozri bližšie uznesenie ústavného súdu z 9. júna 2022, sp. zn. I. ÚS 343/2022, ako aj ním odkazované rozhodnutia v bodoch 12 až 14)...“.

28. Aj napriek skutočnosti, že niekedy nie je celkom možné a reálne jednotlivé námietky (subsumovateľné a nesubsumovateľné pod dovolacie dôvody) od seba celkom oddeliť, bolo by v rozpore s princípom subsidiarity, aby ústavný súd predbiehal rozhodnutie dovolacieho súdu. Aj ústavný súd musí všeobecným súdom poskytnúť príležitosť plne rozvinúť ich právomoc, keďže aj im patrí možnosť a povinnosť poskytnúť základným právam a slobodám sťažovateľov ochranu v medziach ich zákonom zverených kompetencií. Táto ochrana je v rámci vzťahu medzi všeobecnými súdmi a ústavným súdom podľa princípu subsidiarity delená a postupná, nie delená a súbežná. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva a jeho právomoc nastupuje spravidla až vtedy, ak sťažovateľ pred všeobecnými súdmi vyčerpá všetky účinné prostriedky nápravy vo vzťahu ku konaniu, resp. k rozhodnutiu ako celku. V prípade, ak v rámci toho istého konania (rozhodnutia) je možné niektoré námietky uplatniť pred dovolacím súdom a iné nie, ústavný súd v tejto súvislosti považuje za v rozpore s už zmieneným princípom subsidiarity tieto procesné nároky drobiť a ponechať ich samostatnému procesnému osudu. V prípade potenciálneho úspechu sťažovateľov pred dovolacím súdom (čo i len vo vzťahu k niektorým uplatneným námietkam) totiž stráca ďalšie konanie pred ústavným súdom zmysel (m. m. I. ÚS 182/2023, ZNaU č. 15/2023, m. m. IV. ÚS 64/2025, m. m. I. ÚS 64/2026).

29. Ústavný súd preto v medziach svojich právomocí vykonal prieskum dôvodov rozhodnutia najvyššieho súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľom uvedených práv zaručených mu ústavou a dohovorom, ktorých porušenie namieta, a teda posudzoval kvalitu

odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu vzhľadom na právne relevantnú argumentáciu sťažovateľa prezentovanú v dovolaní a súčasne ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorú konajúci súd vo veci sťažovateľa aplikoval, a teda v súhrne ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia.

30. Sťažovateľ svoje dovolanie [v ktorom uplatnil len dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] odôvodnil jednak tým, že krajský súd ako odvolací súd popri rozhodnutí o zrušení rozsudku okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vôbec nerozhodol o jeho odvolaní proti výroku o vine, a teda namietal porušenie § 369 ods. 3 Trestného poriadku. Zároveň namietal nesprávne právne posúdenie zisteného skutku, resp. nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia, a teda uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pričom v danej súvislosti tiež namietal, že odsudzujúci rozsudok je založený výlučne na tvrdeniach poškodenej.

31. Vo vzťahu k dovolacej námietke sťažovateľa o absencii výroku, ktorým by bolo rozhodnuté o jeho odvolaní proti výroku o vine, najvyšší súd uviedol, že § 369 ods. 3 Trestného poriadku nepredstavuje samostatný dovolací dôvod popri dovolacích dôvodoch uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ale navyše spresňuje, proti akým výrokom napadnutého rozhodnutia je možné podať dovolanie. Pre riadne uplatnenie dovolacieho dôvodu je preto potrebné v podanom dovolaní vymedziť, ktorý z dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku bol naplnený tým, že takýto výrok súdu nebol urobený. Najvyšší súd skonštatoval, že sťažovateľ si túto povinnosť nespĺnil, a preto jeho samotné tvrdenie o danej skutočnosti nie je samo osebe dovolacím dôvodom, v dôsledku čoho túto dovoláciu námietku najvyšší súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

32. Ústavný súd s poukazom na už označenú judikatúru (body 24 – 28 tohto odôvodnenia) konštatuje, že uvedené konštatovanie najvyššieho súdu bolo síce pomerne stručné, nie však ústavne nekonformné.

33. Pokiaľ ide o dovoláciu námietku spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, k tomu najvyšší súd uviedol, že námietky sťažovateľa smerujú výlučne ku skutkovému stavu, tak ako ho ustálili súdy v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku, čo je z dovolacieho prieskumu vylúčené, keďže dovolací súd je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Najvyšší súd teda dospel k záveru, že z vymedzenia skutku v skutkovej vete rozsudku okresného súdu vyplýva naplnenie všetkých znakov zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

34. V súvislosti s dovolacou námietkou sťažovateľa spočívajúcou v nesprávnom posúdení právnej kvalifikácie skutku, pri ktorej bol zohľadnený aj kvalifikačný znak podľa § 138 písm. b) Trestného zákona, t. j. páchanie skutku po dlhší čas, keďže podľa názoru sťažovateľa tento prvok predstavuje obligatórny znak objektívnej stránky základnej skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Trestného zákona, najvyšší súd odkázal sťažovateľa na odôvodnenie rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu, ktoré jasne, zrozumiteľne a výstižne vysvetlili, akými skutkovými a právnymi úvahami dospeli k záveru, že skutok, pre ktorý bol sťažovateľ odsúdený, mal páchať po dlhší čas, pričom najvyšší súd sa s uvedeným odôvodnením plne stotožnil. Napriek uvedenému a nad rámec najvyšší súd dodal, že hoci trestný čin zakotvený v § 208 Trestného zákona

je svojou povahou trvácim trestným činom, nevyklučuje to páchanie trváceho trestného činu po dlhší čas, t. j. počas obdobia zreteľne presahujúceho časový úsek, ktorého trvanie predstavuje minimálnu požiadavku na naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty daného trestného činu. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd konštatoval, že konanie sťažovateľa bolo správne právne posúdené podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona.

35. Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v kontexte sťažnostnej argumentácie sťažovateľa ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie dovolacieho súdu nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle alebo arbitrárnosti, hoci sťažovateľ spáchanie skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, popiera v zásade aj v konaní pred ústavným súdom.

36. Ústavný súd ďalej konštatuje, že v ústavnej sťažnosti uplatnená argumentácia sťažovateľa je len opakovaním časti jeho predchádzajúcej dovolacej (a aj odvolacej) argumentácie, v rámci ktorej okrem iného polemizuje so skutkovými a s právnymi závermi vyjadrenými v odôvodneniach rozhodnutí prvostupňového a druhostupňového súdu a je výlučne výrazom jeho odlišného skutkového a právneho hodnotenia veci, aké zastávajú všeobecné súdy, do ktorého posúdenia ústavný súd nie je ani oprávnený, ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010).

37. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nevytvárajú také pochybenia, ktoré by boli spôsobilé nadobudnúť ústavnoprávny rozmer, a teda vytvárať priestor na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd je toho názoru, že odpovede najvyššieho súdu na kľúčové dovolacie námietky sťažovateľa boli zodpovedané ústavne akceptovateľným spôsobom.

38. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd (a napokon aj okresný súd a krajský súd), nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným.

39. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu